

Antal større, og det er derfor af stor Betydning, naar Brigaden i Stedet for som nu umiddelbart at kommandere 6 Batailloner har et Mellemled for hver 3 Batailloner. Gave nu saa godt som alle andre Landes Hære et saadant Mellemled, uagtet deres Afdelinger paa Grund af stærkere Kammer og længere Uddannelses-tid have et fastere Sammenhold, saa kan man vistnok allerede af dette Hensyn paasta, at vi ikke tør undslaa os for at optage en Ordning, som andetseds er prøvet endog i de seneste Krige, og som er bleven bevaret efter de i disse Krige indhøstede Erfaringer. Men der er desuden flere Omstændigheder, som særlig maa opfordre til i vor Hærorrdning at optage Regimentsinddelingen. Allerede nu ere de til samme Galvbrigade hørende Batailloner i mange Henseender knyttede til og afhængige af hinanden, saasom ved fælles Stoler, ved gjensidig Afgivelse af Befalingspersonale, ved Afbenyttelse af fælles Øvelsespladser osv., og det er naturligt, at alle disse fælles Forhold bedre kunne ordnes af en overordnet Chef, end naar de ere afhængige af 3 fideordnede Chefer. Desuden vil det ved Regimentsinddelingen være muligt at gjøre Bestyrelsen simplere og i mange Retninger mere betryggende, ligesom Saandhøvelsen af en ensartet og streng Disciplin vil blive lettere, naar den fulde Jurisdiktionsmyndighed samles paa færre Hænder. Skal imidlertid Dyprettelsen af Regimentet gjøre fuld Nytte, bliver det nødvendigt, at Regimentschefen allerede i Fredstid aarlig kan faae sine Batailloner, som han i Krigstid skal føre mod Fjenden, samlede til Øvelser, og hertil har man derfor ogsaa i Lovforslagets senere Bestemmelser taget fornødent Hensyn. At der paa Krigsfod i Stedet for en Depotafdeling for hver Brigade er foreslaaet dannet en Depotafdeling for hvert Regiment, har sin Grund i, at denne Ordning er simplere og naturligere, og at den ikke stiller Depotkommandøren overfor en næsten uoverkommelig Opgave, saaledes som det for Dieblisset let kan blive Tilfælde ved Brigader, hvis Batailloner ligge i forfæltig Garnison.

Under Forhandlingerne om det sidst forelagte Hærløvsforslag fremkom der Forslag om samtidig med Indførelsen af Regimentet at ophæve Brigaderne, men dette Forslag har det ikke været muligt at tiltræde. I ingen af de Hære, som have ført den nyere Tids Krige, har man turdet gjøre et saadant Skridt, vistnok i Erkjendelsen af, at den Hær, som i sin Ordning vilde udelade dette Mellemled, derved vilde komme til at lide stor Svækkelse med Hensyn til Troppespringen. Selv om der ingen Brigader fandtes i vor Hærorrdning, vilde man derfor i Mobiliseringsøjeblikket blive tvungen til som Nødmiddel at improvisere Brigader, hvilket kun kunde ske ved at tage Regimentschefer fra deres Regiment, Bataillonschefer fra deres Batailloner og saaledes fremdeles — thi en Regimentschef kan ikke paa samme Tid føre

fit Regiment og en Brigade i Lden, ligesaa lidt som en Bataillonschef paa en Gang kan føre sin Bataillon og et Regiment; man maatte med andre Ord nedbryde det Princip, hvorpaa vor Hærløv hviler, at Enhver i Fredstid skal være paa den Plads, han skal indtage i Krig. Man har dog troet at kunne indskrænke Brigadernes Antal til 4.

Derimod har det ligeledes under Forhandlingen fremkomne Forslag om at omdanne Fodfolkets Reservebatailloner til Liniebatailloner saa store Fordels, navnlig ogsaa med Hensyn til en hurtig Mobilisering, at man ikke har kunnet Andet end tiltræde det.

De 2 Forsærkningsbatailloner, som ifølge Hærløven høre til hver Brigade, ere foreslaaet fordelte med 1 til hvert Regiment. Det er dog ikke Tanken, at de i Krigstid skulle forblive ved Regimenterne; men den foreslaaede Ordning maa for Fredstid anses som den heldigste, væsentlig af Hensyn til det ved disse Afdelinger til Tjeneste værende Befalingspersonale.

Hærløvens Bestemmelse om, at Bataillonens Krigsstyrke skal være 800 Md., er udeladt i nærværende Forslag, da det neppe er hensigtsvarende i denne Henseende at være bunden ved en Lovbestemmelse. Afgangen i den første Tid efter en Mobilisering er altid meget stor, saa at man af denne Grund maa ønske ved Krigsberedskab at kunne bringe Bataillonene op paa en større Styrke, og vil man derfor opnaa, at vore Batailloner ikke skulle være eventuelle Modstandere underlegne i Størrelse, saa tør man neppe ved de Foranstaltninger, som træffes i Fredstid, gaa ud fra en mindre Styrke end omtrent 1000 Md. Underkorporaler og Menige. Om denne Størrelse netop er passende kan først afgjøres, naar Modstanderen kendes; det er derfor anset rettest ikke at optage nogen Bestemmelse derom i Forslaget.

Efter Erfaringerne fra den sidste store Krig ligger det nær at ønske Forandringer i Rytteriet, der i vor nuværende Hærorrdning er usædvanlig svagt i Forhold til de andre Vaaben. Kort efter Udbrudet af en Krig er det kun muligt at stille 10 Eskadroner i Marken, idet der vil hengaa længere Tid, inden Reserveeskadronerne og Ordonnantseskadronen faae Mandskab og Heste saaledes sammenarbejdede, at de kunne rykke ud; men derved vil Rytteriet i den første Tid blive saa svagt, at det umuligt kan fyldestgjøre de Krav, som alene Efterretnings- og Sikrings-tjenesten stille til det, og Følgen vil blive den, at Fodfolket maa overtage en større Del af denne Tjeneste end det formaar uden at overanstreges og ødelægges. Skjøndt nu Landets geografiske Forhold maa ske tilfælde, at Rytteriet hos os stilles i et noget svagere Forhold til de andre Vaaben, end andre Krigserfarne Stater anse for det rette, er Misforholdet dog saa stort, at Forordningen om en Forøgelse af Eskadronernes Antal vilde være fuldt